

Henhold til de bestaaende Love, thi der vil intet blive tilovers til Dækning af Udgifter til Foranstaltninger, som hjemles ved Love, der endnu ikke ere vedtagne. Jeg kan altsaa for saa vidt modtage Forslaget i den Skikkelse, det vil faa efter Ændringsforslagens Vedtagelse, og være tilfredsstillet dermed.

Det ærede 1ste Medlem fra 7de Kreds (Madsen-Mygdal) saa noget anderledes paa Sagen. Han raadede til, at man skulde vedtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet op fra Folketinget, og det gjorde han, uagtet han udtalte, at han meget vilde beklage, om det Statslaan, hvorom der nu er Tale, ikke skulde komme i Stand. Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Stilling, thi det er en aldeles given Ting, bortset fra alt andet, at hvis vi ikke faa denne Lov gennemført paa Mandag, saa ville vi ikke kunne vente, at Statslaanet kommer i Stand. Det er givet, og lige saa givet turde det dog være, at hvis man her oppe i det høje Ting vedtager Forslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Folketinget — altsaa med den i Folketingets Affattelse vedtagne § 5, der sætter det foreliggende Forslag i Forbindelse med Lovforslaget om Udstedelse og Indretning af danske Statsobligationer, som udgives til Dækning af Udgifter ved Aktiverhvervelse — vil det ikke være muligt at faa dette Lovforslag til Lov paa Mandag, det er ganske umuligt. Bestemmelsen gaar jo ud paa, at de to Love skulle straks træde i Kraft samtidig, og det er ikke muligt at faa gennemført det andet Lovforslag saaledes, at Loven kan træde i Kraft paa Mandag. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem i sin Modstand dog ikke vil sætte sig saa meget stærkt mod de foreliggende Ændringsforslag; det vil kunne lægge Sagens Fremme Sten i Vejen, det er sikkert.

Det ærede Medlem kom i øvrigt ind paa at omtale, hvad han kaldte en Aftale mellem mig og Folketingets Finansudvalg. Det er jo altid lidt vanskeligt at forhandle den Slags Aftaler, men jeg skal gerne komme ind derpaa. — Det ærede Medlem mente, at Aftalen gik ud paa dette, at Laanesummen skulde forhøjes fra 10 til 12 Mill. Kr., hvad der skulde være ønsket af mig, men paa den anden Side skulde jeg garantere eller sørge for, at denne Lov om Indretning af Obligationer til Aktiverhvervelse, som beror heroppe i det høje Ting, skulde blive gennemført. Dette Referat af Aftalen er ganske urigtigt. Der har været oprindelig Tale om at gøre

Lovforslaget til et Forslag om et Laan paa 10 Mill. Kr., men allerede ved den Samtale, som jeg havde med Finansudvalgene i det andet Ting og her i dette høje Ting, og hvor det ærede Medlem var til Stede, talte vi jo om at sætte Beløbet op til 12 Mill. Kr., og i Henhold hertil kom Forslaget til at lyde paa 12 Mill. Kr. — hvis det ikke lød paa det allerede i Forvejen, hvad jeg ikke kan huske i Øjeblikket. Men vist er det, at Lovforslaget, som det blev fremsat den 23de Marts, lød paa 12 Mill. Kr. Der er altsaa ikke noget forandret ved den Aftale, som det ærede Medlem sigtede til skulde være truffen med Folketingets Finansudvalg den 30te Marts, altsaa 8 Dage efter. Forholdet var det, at der var Repræsentanter for vedkommende udenlandske Banker her oppe, og jeg havde indgaaet foreløbig Overenskomst med dem om Afslutning af Laanet. Det stod saaledes, at jeg skulde til at underskrive Kontrakten, selvfølgelig under Forbehold af Lovgivningsmagtens Sanktion — saaledes som man jo altid gør ved Optagelse af Statslaan — men jeg turde ikke gaa til at underskrive denne Kontrakt uden at være nogenlunde sikker paa at kunne faa en Lov gennemført, fordi jeg ikke vilde udsætte mig for at indgaa en saadan Kontrakt paa Regeringens Vegne, og det saa skulde ende med, at Statslaanet ikke blev optaget. Derfor forhandlede jeg, som sagt, igen med Folketingets Finansudvalg den 30te Marts og fik det Svar fra Finansudvalget, at det vilde gaa med til Statslaanet, naar det kunde faa gennemført den Lov, som ligger heroppe. Dertil svarede jeg, at det turde jeg ikke svare for, og skulde jeg svare for det, turde jeg ikke underskrive Kontrakten. Imidlertid talte vi frem og tilbage, og saa sagde jeg: Ja, ja, saa skal jeg se at gøre, hvad jeg kan, og saa underskrev jeg Kontrakten. Det er det, der er passeret.

Saa omtalte endelig det ærede Medlem, at Kassebeholdningen jo nok kunde klare, hvad der foreligger i Øjeblikket. Det er en Misforstaaelse, det kan Kassebeholdningen ikke. Saaledes som det allerede er oplyst i denne Sag, har Kassebeholdningen til gode som Beløb, der kunne og skulde dækkes ved Salg af Statsobligationer, 6 Mill. Kr., og de savnes i høj Grad. Vi have en for ringe Kassebeholdning at arbejde med, saaledes at man ikke kan undvære de 6 Mill. Kr., og endnu mindre ere vi i Stand til at fyldestgøre de Krav, som ville fremkomme i indeværende Finansaar i Henhold til de bestaaende Love om Jærnbaneanlæg og om Laan til